

Golven van Maanlicht

Arvid V.O.

Voor mijn liefste

Shimmering

*It is there
In the memories we create
Pulling us away
A weight*

*It is there
Our drifting, drifting away
The illusion of a say, there
Stay there
The last light of the day*

*Shimmering
We'll find ourselves
Lost at sea
Beyond the day
The waves at peace
The world at bay*

Proloog

Schemering & Dageraad

De zee en haar golven. Het maanlicht. Het leven en haar tij.

Een bestaan bij en als het eeuwige lichaam onder de horizon. Het water is continu gedetermineerd om genadeloos te breken en te koesteren. Er is genade te vinden onder het maanlicht, voor het eindeloze blauwgrijs, aan het begin en het einde van de wereld. Het strand is bijna paradoxaal. De zee commandeert overgave. Drijf en laat je overspoelen door haar golven, voor hij die vecht verdrinkt. Het leven keert haar tij. Ergens in de verandering—daar zijn wij.

De zee is alle tinten blauw. Op zeldzame gelegenheden is het water turquoise, de kleur van het paradijs. Het zonlicht weerkaatst op het water en creëert rimpelingen van goudwit licht. Na iedere oranjerode zonsondergang wordt de kustlijn geïllumineerd door het maanlicht, het nachtelijke spiegelbeeld. Het zonlicht en het maanlicht dansen op het waterlichaam, waardoor de harmonie tussen dag en nacht en de essentie van contrast worden bevestigd, worden omarmd. Iedere zonsondergang leidt het maanlicht aan de hand, naar de plek waar zij zich vertrouwd voelt.

De constante wind is zacht en zilt en laat je ogen teder aanvoelen. Het landschap is licht en open. Het voelt als een dagboek met slechts één of twee geschreven pagina's, een schoon en sereen lichaam, een diepe zucht.

Het breken van de golven. Het lachen van de meeuwen. Het huilen van de wind.

In het zuidwesten is de pier. De archaïsche verzameling van rigide stenen, zwaar met de tijd, reikt ongeveer dertig meter de zee in. Het is als een monolithisch wezen dat duizenden jaren geleden de kust als laatste rustplaats heeft gekozen. De pier is bedekt met zeewier en schelpdieren. Wanneer de wind raast en de golven als kleine tsunami's

op de pier breken en de zon de natte stenen verlicht lijkt de monoliet een verblindend pad naar een wereld aan de andere kant van de zee. Het paradijs, wellicht. Het turquoise water.

De pier begint aan de rand van het dorp. De twee zijn verbonden door een verweerde stenen trap met een roestige metalen balustrade. Deze leidt ongeveer drie meter omhoog naar een stenen observatieplatform in de vorm van een halve cirkel. In het midden staat de vuurtoren die iedere functie behalve ansichtkaartafbeelding verloren heeft. Rondom de vuurtoren staan wat bankjes en bloembakken die relatief goed worden bijgehouden. Iedere zondag is de ijscoman er.

Achter de rug van de vuurtoren is een kleine parkeerplaats en de weg naar het dorp, die al snel transformeert in een brede steeg en volgens een soort gevild zigzag patroon de kerk bereikt. Vanaf daar manoeuvreren de andere straten zich als aderen door de rest van het dorp. De Kerkstraat, de Marktstraat, de Dorpsstraat. Er is geen originele straatnaam te bekennen. Solide en toch dynamisch bewegen de door onkruid gedecoreerde hobbelige stenen zich langs iedere voorziening en bezienswaardigheid en herinnering. De mensen nemen de straten voor lief, en de gebouwen staan aan hun kant.

De gevels zijn voornamelijk opgetrokken uit rood en bruin baksteen, dat zich na vele decennia van bestaan in een permanente cyclus van vervaging en restauratie bevindt. De ramen zijn symmetrisch of allesbehalve symmetrisch, hier en daar gebrandschilderd en geccomplimenteerd door luiken zonder scharnieren en overgroeide plantenbakken. Sommige huizen hebben een boom of klimop of struik zo hoog dat het de gebroken terracotta dakpannen bereikt. De schoorstenen zijn zoals de woningen wiens vele generaties zij van warmte voorzien hebben: oud maar functioneel, vol karakter.

In sommige straten lijkt het alsof iedereen familie van elkaar is, of dat ten minste is geworden. Voor velen onbekend, is het dorp het midden van de wereld van schijnbaar nog velen meer. Zelf een wezen en de kust eveneens, leven zij in harmonie als schemering en dageraad, vormen zij een landschap waarnaar een weg of een rivier altijd terug leidt, in een dag in een leven dat nog komen gaat.

Deel 1

De zee en haar golven

<i>Eén</i>	Robert Smith
<i>Twee</i>	Jongens
<i>Drie</i>	Oud & Nieuw
<i>Vier</i>	Februari—Juli
<i>Vijf</i>	Argeloos
<i>Zes</i>	Noud's grote dag
<i>Zeven</i>	Landschappen (de vreemdeling)
<i>Acht</i>	Speelgoedbootjes
<i>Negen</i>	O September!
<i>Tien</i>	De storm

Intermezzo

Blauw Vuur

Deel 2

Hoe zij het maanlicht werden

<i>Elf</i>	21/11
<i>Twaalf</i>	Realiteit
<i>Dertien</i>	Emma
<i>Veertien</i>	Turquoise
<i>Vijftien</i>	Zachtaardig
<i>Zestien</i>	Samen / Eindelijk / De Drie
<i>Zeventien</i>	Sieraad

Deel 1

De zee en haar golven

Eén

Robert Smith

Bo dacht aan de kust. Het was één uur 's nachts, en als hij daar was zou de maan de golven doen glinsteren als een pad naar de indigo hemel—het landschap van de sterren, ver boven de zee.

Voor deze landschappen lag de realiteit: het feest en zijn vrienden, onder leiding van Joachim, met z'n lange haar en z'n hippe schoentjes en z'n zonnebril.

Hij volgde en lachte en danste—en voelde—de lichten te fel en de muziek te luid en de vermoeidheid te vermoeiend. Het was inmiddels half drie en de nacht was begonnen en hij verlangde naar de zee of zijn bed of ten minste een sigaret. Hij excuseerde zichzelf en observeerde de zaal. Groot en hoog en echt ontiegelijk benauwd. Overal mensen. Moeizaam manoeuvreerde hij zijn dunne lichaam en zijn zware ziel en zijn half opgedronken bekertje lauwe bier door de menigte want—euréka!—daar, voorbij de bar, was een deur. De deur. Naar buiten.

De lucht was koel en alles wat hij nodig had. Hij liep naar de andere kant van de straat en werd bijna aangereken door een fietser en ging op de stoeprand zitten. Hij toverde een pakje Marlboro's tevoorschijn, selecteerde voorzichtig de meest rechter van de vier overgebleven sigaretten en stak hem aan. Hij inhaleerde diep en verlangend.

Hij keek naar het gebouw. Het was een mooi gebouw. Het stond in het midden van het kleine dorp waar hij al zijn hele leven in woonde.

Er was niet veel om over na te denken. Hij wilde niet naar huis. Hij wilde niet naar de zee. Het zou de perfecte fantasie ruïneren. Het was altijd een vreemd gevoel omdat zelfs in de realiteit de zee nog steeds eindeloos sereen was. Tot de volgende ochtend ten minste.

Dageraad. Dat was net zoiets. Tegelijk prachtig en confronterend. Het was alsof de zee en de dageraad tijdens één van hun dagelijkse ontmoetingen aan de rand van de hemel in de verte zo ver de afspraak hadden gemaakt om Bo te laten balanceren tussen droom en realiteit—en daarmee óp besluiteloosheid en teleurstelling en een sigaret op een stoeprand om verdomme half drie 's nachts.

Er was niet veel om over na te denken.

Hij drukte zijn sigaret uit.

Hij dacht aan de zee en de wortel van de duisternis die zich in het diepste van hem bevond. Hij haalde diep adem en vroeg zich af wat te doen en besloot te blijven zitten.

De nacht was stil tot de deur open ging en de muziek haar wakker schudde. Of misschien was het zij die naar buiten stapte—gehuld in het zwart en een waas van vermoeidheid—zo anders waren ze niet. Ze leunde tegen het gebouw en haalde diep adem en stak een sigaret op en keek naar de nacht. Ze zag hem zitten. Al die tijd hadden zijn ogen haar gezien en waarschijnlijk wist ze het. Ze glimlachte en stak haar hand op. Bo deed hetzelfde. Toen keek hij weg, niets nergens ziend.

Bo keek terug. Haar blik gefixeerd op de hemel in het westen—de richting van de zee. Hij keek weg—en keek terug en voelde haar ogen op de zijne. Hij schrok bijna en wilde wegstaren maar forceerde zichzelf nonchalant te blijven.

Toen liep ze naar hem toe. Toen was ze er. Ineens.

Bo keek naar haar. Hij had haar nog nooit eerder gezien.

"Heb je het koud?" vroeg ze.

"Nee," zei Bo.

"Je rilt helemaal."

Bo keek naar zijn blote armen. "Oh. Ja."

"Hier." In één soepele beweging trok ze haar jas uit en gooide ze hem over zijn schouders. Het was een zware trenchcoat van donkergroen leer.

Nu ze zo dichtbij was kon Bo de kleur zien.

"Dank je."

"Dat is oké."

Hij zag het logo op de borst van haar zwarte t-shirt.

"Oh," zei Bo weer. "Je werkt hier."

"Voor nu."

"Voor nu?"

"Misschien neem ik over een paar minuten ontslag."

"Joh." Hij knikte—langzaam. Hoe beantwoord je zoiets?

"Heb jij het nu niet koud?"

"Jawel, maar het is bloedheet daarbinnen. Hou die jas maar.

Voor nu."

Voor nu? wilde Bo weer vragen, maar hij registreerde de repetitie net op tijd.

"Vertel mij wat," zei Bo, en zuchtte.

Ze drukte haar sigaret uit.

"Dat was m'n laatste."

Bo toverde zijn Marlboro's weer eens tevoorschijn en bood haar er één aan.

Ze schudde haar hoofd. "Dank je."

"Nee, nee. Neem 'm. Voor later."

"Wanneer is later?"

Bo dacht even na. Hij wilde haar een goed antwoord geven.

"Over zeven minuten." Zeven was een goed getal—zijn favoriete getal.

"Oké. Dank je." Ze glimlachte. Haar gezicht was gedefinieerd door de duisternis. "Ik ben Noor, trouwens."

"Bo," zei hij. "Aangenaam." Hij deed zijn armen door de mouwen van haar jas. "Ik ben Bo, en ik ben je heel dankbaar voor dit ding."

Noor haalde haar schouders op. "Het is 21 december en ik heb al genoeg bloed aan m'n handen."

Bo aarzelde. "Het is 21 december en je wat?"

"Grapje, natuurlijk. Ik woon hier pas een maand."

"Ja, zo'n idee had ik al. Ik heb je nog nooit gezien en ik ken iedereen. Het is een klein dorp, bedoel ik."

"Ik heb het gemerkt."

"Hoe ben je hier terechtgekomen?" vroeg Bo. "Alle—nou ja, jonge mensen in dit dorp, ze vertrekken. Ze vertrekken naar de grote stad."

"Ken je Ricardo?"

"Ricardo . . . uh—de schilder?"

"Jezus, je loog niet met je iedereen kent iedereen."

"Oh. Nee. Nee, dat is echt zo."

Ze glimlachte weer. Het duurde te kort. Toen zei ze dat Ricardo haar oom was en ze uit de grote stad kwam.

"De grote stad, hè?"

"Ja. Ricardo—afgelopen maand belde hij om aan te kondigen dat hij naar Indonesië ging verhuizen. Hij was te lui om zijn huis te verkopen en herinnerde zich hoe ik altijd liep te zeiken over mijn huur. Hij suggereerde mijn huisbaas te worden. Volledig zwart betaald, maar dat doet er niet toe. Eind november verhuisde ik mijn spullen en Robert Smith naar de Kerkstraat . . ." Ze aarzelde, lachte. "Oké, nu weet je waar ik woon. Hoe dan ook, nu heb ik een appartement in plaats van een kamer voor honderd euro minder. Ik moet iedere dag drie uur in de bus zitten, maar het is het waard."

Bo keek naar haar. Hij kon haar amper zien, maar nog minder kon hij een antwoord formuleren. Het was zo veel informatie en—Robert Smith? Die naam kwam bekend voor.

"Robert Smith?"

Ze knikte. "Robert Smith."

"Wie is dat?"

"Mijn kat."

"Je kat," zei hij. "Je kat heet Robert Smith."

"Ja. Mijn kat heet Robert Smith."

Bo knikte. "En je oom heet Ricardo."

Ze lachte. "Jezus, ja. En mijn oom heet Ricardo. En ik heet Noor en jij heet Bo en denk je dat die zeven minuten inmiddels om zijn?"

Bo haalde zijn schouders op. "Ja, zo ongeveer."

"Fantastisch."

Voor de derde keer in tien minuten toverde Bo zijn Marlboro's tevoorschijn. Hij selecteerde de meest rechter van de drie. Noor pakte haar aansteker uit haar jas die hij droeg. Het zwakke licht van het vuurtje illumineerde haar ogen en daarin was hij gefascineerd door ieder klein dingetje dat ze deed.

Na een tijdje zei Noor, "Ik vind Marlboro's echt smerig, maar ik wilde je niet teleurstellen."

Bo keek weg. "Weet je, ik vind Marlboro's ook best smerig, maar ik wilde indruk op je maken?"

Noor keek niet weg. "Indruk op me maken? Met je sigaretten? Zeg, Bo—kan je de toekomst voorspellen? Wist je dat je me vannacht zou ontmoeten en had je daarom een pakje Marlboro's bij het tankstation aan de rand van het dorp gekocht?"

Bo volgde haar blik. Plotseling was de nacht vaag en zij helder. Haar ogen waren groenbruin en geïnteresseerd maar onleesbaar. "Misschien."

"Nu ben ik onder de indruk," zei ze.

"Oh, ja? Je bent onder de indruk door een misschien?"

"Oh, zeker. Het mysterie zit in het misschien. Zoiets." Noor aarzelde. "Ik—zeg, Bo, wat denk je? Denk je dat ik ontslag moet nemen?"

"Oh, dat. Daar vraag je me wat, hé. Uh—nou ja, je moest je huur betalen, nee?"

"Niet per se, niet per se . . ."

"Niet per se?"

"Niet per se."

"Ik ga geen antwoord uit je krijgen, hè?"

"Geen antwoord, nee."

"Maar—wacht. Je wil dat ik ja zeg, hè?"

Nu was het haar beurt om weg te krijgen, alhoewel zij het vrijwillig deed. "Ja," zei ze zachtjes.

"Je hebt die bevestiging nodig?"

"Ja."

"Van mij?"

"Ja."

"Mag ik vragen waarom?"

"Waarom bevestiging of waarom jij?"

"Waarom—waarom ik."

"Omdat ik niemand anders ken die de toekomst kan voorspellen."

"Hé, misschien, weet je nog? Ik kan je niets beloven."